

В студения следобед на 11 март (26 февруари стар стил) 1907 г., близо до „Орлов мост“ е извършено покушение срещу министър-председателя на България Димитър Петков. Авторът на покушението е видинчанинът Александър Петров. Към 16.30 часа министър – председателя тръгва на разходка към Борисовата градина, придружен от министрите Никола Геннадиев, Лазар Паяков и ген. Михаил Савов. В онези романтични времена, когато магазини за оръжие е имало на всяка крачка и за покупката му не се е искало специално разрешение, напук на логиката е нямало Национална служба за охрана. Четиримата са пазени само от един телохранител и един полицаи, които вървят зад тях на разстояние около 20 крачки. Влизат в градината и след малко се връщат. Часът е точно 17, когато някакъв младеж ги пресреща, разминава се с тях, после прави кръгом, вади пистолет и стреля четири пъти. Един куршум улучва премиера, два – Никола Геннадиев, четвъртият е неточен, а на петия пистолетът засича. Нападателят побягва към университета. Стражарят стреля по него, но не го улучва. Един млад офицер, поручик Александър Константинов, който се разхожда по булевард „Цар Освободител“, пресреща атентатора и със сабята си избива пистолета от ръцете му.

Геннадиев е ранен леко в дясната ръка, финансовият министър и Михаил Савов се разбягват на различни страни, за което после генералът е подиграван от опозиционната преса. Димитър Петков прави няколко крачки и рухва на тротоара. Оказва се, че куршумът е влязъл през гърба му и е скъсал белодробната артерия. Премиерът умира след минути.

Атентаторът се оказва видинчанинът Александър Петров, 22-23 годишен младеж. Незаконен син на видински селянин от една туркиня, той още в училище е изключван за кражба. Неуравновесен, невъздържан и може би даже невменяем, като счетоводител в клона на Земеделската банка във Видин той се отнася грубо към клиентите и често налита на бой. Един ден директорът му прави забележка, а Петров му удря шамар и пробожда разсилния с перодръжка в лицето. Уволнен на 9 февруари 1907 г., той идва в София да търси протекция от своя познат Никола Геннадиев, в чиято предизборна кампания е взел участие. Отначало, без да знае причините за уволнението му, министърът обещава да му помогне, но след това, вече информиран от банката, му

Написано от ivailo
Събота, 16 Март 2013 00:13

казва: Много хубави работи си направил във Видин, та искаш и назначение. Отчаян, Петров му връчва заплашително писмо, в което пише, че в България предстоят важни събития.

В Земеделската банка в София Петров се запознава с други двама уволнени чиновници, Васил Хранов и Иван Бояджиев, които имат връзки с анархистите и усещат, че младежът е склонен да възприема чужди внушения. Те започват да го насъскват да си отмъсти. Запознават го с оръжейния майстор от Арсенала Петър Блъсков, за да го снабди с бомби, които да хвърли в Народното събрание. Блъсков е едновременно анархист и авантюрист, тъмна личност, замесена по-късно в аферата с библиите. Този път обаче той правилно преценява Александър Петров като „шантав” и отказва да го въоръжи.

Сутринта на 26 февруари 1907 г. Петров, според собствените му признания, се заема с поетично отмъщение. С получените 12 лева обезщетение за уволнението от банката си купува револвер „Булдог”. Отива в Борисовата градина да го пробва, но оръжието се оказва слабо – от няколко крачки не може да пробие дървена дъска. Тогава Петров се връща в магазина и го сменя с един „Наган”, който обаче е по-скъп. Парите не му стигат и той остава записан в тефтера за вересиите, че дължи три лева.

Първоначалното му намерение било да убие Петков и Генадиев в Народното събрание, но разстоянието от ложата, в която влиза, му се вижда голямо. Тогава изчаква края на парламентарното заседание и проследява премиера. Вижда, че той заедно с другите трима министри влиза в Борисовата градина, затова сяда на една пейка и ги изчаква. Когато те се връщат и се изравняват с него, открива огън.

Убиецът прави веднага пълни самопризнания, които са потвърдени от свидетели. На властта обаче не ѝ е необходим терорист-единак, а непременно заговор на опозицията. Както винаги зад атентата се търси конспирация на принципа „кому е изгодно”. Убийството по лични мотиви изглежда несериозно и е неизползваемо от политическа гледна точка. Изстрелите отекват в много напрегнат политически момент. През декември 1906 г. избухва първата железничарска стачка. Премиерът замества стачкуващите железничари с войници. През януари 1907 г. студентите освиркват княз Фердинанд при откриването на Народния театър. Петков пак действа с твърда ръка. Правителството уволнява професорите и затваря висшето училище за шест месеца. Гласуван е нов закон за университета, който ограничава академичната автономия. Всяка критика срещу държавния глава се забранява, а за вестниците и журналистите, които нарушават забраната, се предвижда конфискация, глоба и затвор. Властта подготвя съдебен процес срещу един от лидерите на опозиционната Народна партия Иван Евстатиев Гешов, който уж обсебил 16 милиона златни лева от наследството на Евлоги Георгиев.

В отговор опозицията се обединява в Патриотичен блок. Финансираният от Гешов вестник „Балканска трибуна” сипе огън и жупел върху правителството. Само два дни преди убийството, на 24 февруари 1907 г., вестникът публикува на първа страница карикатурата „Гадание” на художника Иван Славов с текст на журналиста Матей Геров,

Видинчанинът Александър Петров убива министър-председателя Димитър Петков

Написано от ivailo

Събота, 16 Март 2013 00:13

която прави ясен намек за премиера, оставил лявата си ръка като опълченец на Шипка. Текстът под нея гласи:

Оно се на лява ръка по-харно познава, току като я нямаш и на дясната може. Минало ти през глава минало, ама и много ще ти мине. Ега се зло разкръсти ... лошо показва. Преди да вършиш нещо, мисли за сетнините.

Карикатурата е намерена у убиец. Той толкова я харесал, че си я изрязъл. Затова следствието се насочва и към „Балканска трибуна“. В редакцията му и във в. „Ден“ са направени обиски, които установяват подозрителни според властта факти. Таванът на редакционните помещения на „Балканска трибуна“ на ул. „Аксаков“ е надупчен от куршуми. Установява се, че на 24 февруари Александър Петров е бил в редакцията на вестника и се е срещал с директора му Иван Икономов. Там го завел Хранов.

Икономов, Геров и Славов са задържани. Според следствието тримата били подбудители. Икономов поръчал карикатурата след разговора си с Петров, в който уволненият чиновник дал ясно да се разбере какви намерения има. Той попитал директора добре ли ще е, ако бъде застрелян Генадиев. Икономов отвърнал: - За нас важно е да се убие Петков, защото той е злото на всичкото. Но ако може да се убие и Генадиев, тогава ще бъде още по-добре... Като мериш, гледай да го убиеш на място, защото, ако само го нараниш, положението ще бъде още по-лошо. Според Петров Икономов му обещал и закрила, защото без Петков Народнолибералната партия щяла да загуби властта и тогава, като дойде на власт сегашната опозиция, ще го спаси. Целият български народ щял да го носи на ръце, щели да му издигнат паметник, по-висок, отколкото на Цар Освободител.

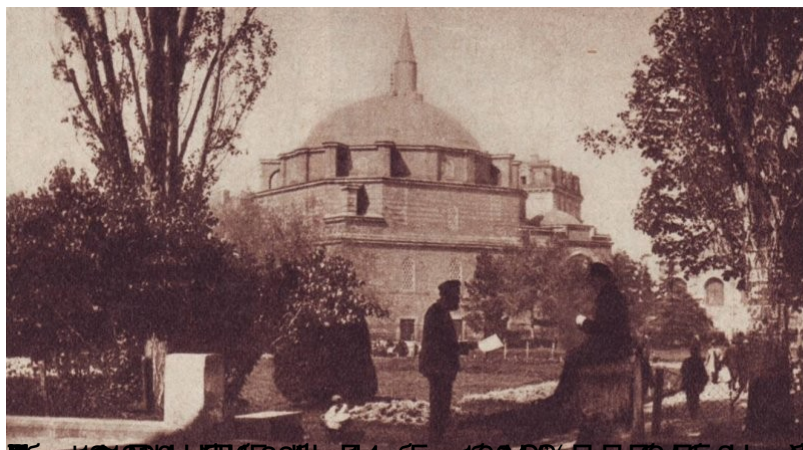
Директорът на „Балканска трибуна“ отрича. Според него Петров го питал дали да убие княза, но той го разубедил. Следите от куршуми в редакцията били резултат на неволни изстрели на журналистите, а те до един били въоръжени, след като на 20 януари 1907 г. на ъгъла на улиците „Ангел Кънчев“ и „Солунска“ бил пребит до смърт художникът Иван Славов. Но най-голямото противоречие във версията на атентатора са датите. Ако срещата му с директора е била на 24 февруари и директорът е поръчал карикатурата след разговора им, тя не би могла да излезе в броя от същия ден. ерористът е разпитван дали към престъплението не го е подтикнал видният видински депутат от опозицията, радикалът Найчо Цанов.

Арестуван е водачът на анархистите Михаил Герджиков. И двамата обаче нямат нищо общо с атентата. Герджиков е освободен, а Блъсков се явява на процеса само като свидетел.

Видинчанинът Александър Петров убива министър-председателя Димитър Петков

Написано от ivailo

Събота, 16 Март 2013 00:13

~~Българският народ е бил единен и силен, когато бил в ръцете на своите лидери, които били истински представители на народа.~~